Parter i hovedsagen

Sagsøger: Eamonn Donnellan

Sagsøgt: The Revenue Commissioners

Præjudicielle spørgsmål

Er artikel 14, stk. 1 og 2, i direktiv 2010/24/EU ([1]) til hinder for, at High Court of Ireland (ret i første instans, Irland) ved afgørelsen af eksigibiliteten i Irland af en »ensartet akt, der hjemler ret til eksekution«, som blev udstedt den 14. november 2012 af toldkontoret i Patras for administrative sanktioner og bøder på 1 097 505,00 EUR pålagt den 15. juli 2009 for angivelig smugling den 26. juli 2002[, som blev forhøjet til 1 507 971,88 EUR som følge af renter og tillæg] kan:

(i) anvende retten til effektive retsmidler og til en retfærdig rettergang inden for en rimelig frist i forbindelse med en statsborger i Irland og i Den Europæiske Union i relation til anmodningen om eksekution [(jf. chartrets artikel 47 og EMRK's artikel 6 og 13, som svarer til rettigheder for borgere i henhold til den irske forfatnings artikel 34, 38 og 40.3), under omstændigheder, hvor den pågældende procedure først blev forklaret for [sagsøgeren] i en »ikke-officiel oversættelse« til engelsk (et officielt sprog i Irland, hvor [sagsøgeren] altid har været bosat) i et brev dateret den 29. december 2015 fra Den Hellenske Republiks Finansministerium i Piraeus til Irish Revenue og [sagsøgerens] advokater i Irland]

(ii) tage hensyn til målene med direktiv 2010/24/EU, nemlig ydelse af gensidig bistand (20. betragtning til direktiv 2010/24) og opfyldelse af forpligtelsen til at yde videregående bistand på grundlag af EMRK (17. betragtning til direktiv 2010/24) såsom adgangen til effektive retsmidler for borgerne i henhold til chartrets artikel 47 og EMRK's artikel 13

(iii) sikre EU-rettens fulde virkning for dens borgere [og navnlig præmis 63 i [dom af 14.1.2010, Kyrian v Celní úřad Tábor (C-233/08, EU:C:2010:11)]?

([1]) Rådets direktiv 2010/24/EU af 16.3.2010 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger (EUT 2010, L 84 s. 1).

Appel iværksat den 25. januar 2017 af Liam Jenkinson til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Første Afdeling) den 9. november 2016 i sag T-602/15, Liam Jenkinson mod Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen og Eulex Kosovo

(Sag C-43/17 P)

(2017/C 104/52)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Liam Jenkinson (ved advokaterne N. de Montigny og J.-N. Louis)

De andre parter i appelsagen: Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen og Eulex Kosovo

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Kendelsen afsagt af Retten den 9. november 2016 i sag T-602/15 ophæves, for så vidt som Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen og Eulex Kosovo blev frifundet, og appellanten blev pålagt at betale sagens omkostninger for Retten.

— Domstolen træffer afgørelse i sagen.

— Tjenesten for EU's optræden udadtil, Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen og Eulex Kosovo tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har anfægtet, at Den Europæiske Unions Ret alene erklærede sig kompetent til at påkende en tvist, der er baseret på den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, som appellanten underskrev.

Apellanten har ligeledes anfægtet — selv hvis det antages, at Rettens begrundelse i denne forbindelse var korrekt, hvilket ikke er tilfældet — den omstændighed, at Retten ikke tog stilling til flere af appellantens påstande, der var støttet på det omtvistede kontraktforholds ophør og derfor på den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt. Den appellerede kendelses retsstridighed fremgår således af udformningen af begrundelsen, der på dette punkt er så kortfattet, at det ikke er muligt at forstå, hvordan Retten, uden at behandle sagens materielle indhold, kunne fastslå, at den ikke havde den fornødne kompetence, bortset fra i tvisten vedrørende den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, alene på grund af en voldgiftsklausul, til trods for at denne klausuls gyldighed og lovlighed blev bestridt af appellanten.

Appellanten har ligeledes anfægtet den manglende hensyntagen til hans samlede argumentation om, at institutionerne havde optrådt ansvarspådragende for så vidt angår manglen på en lovgivningsramme, hvorved appellanten og alt personalet i Den Europæiske Unions retsstatsmissioner garanteres, at deres mest grundlæggende sociale rettigheder overholdes, herunder garantien for retten til reel adgang til domstolsprøvelse og retten til en retfærdig rettergang.

Til støttet for sin appel har appellanten derfor gjort gældende, at Den Europæiske Unions Ret har tilsidesat:

— de gældende EU-retlige lovvalgsregler i kontraktlige tvister,

— de belgiske arbejdsretlige bestemmelser,

— de gældende minimumsforskrifter for tidsbegrænset ansættelse på fællesskabsniveau,

— de rettigheder, der er fastsat i chartret om grundlæggende rettigheder,

— begrundelsespligten,

— forbuddet mod at træffe afgørelse ultra petita.

Sag anlagt den 9. februar 2017 — Den franske Republik mod Europa-Parlamentet

(Sag C-73/17)

(2017/C 104/53)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Den franske Republik (ved F. Alabrune, D. Colas, B. Fodda og E. de Moustier, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

— Annullation af dagsordenen for Europa-Parlamentets møde onsdag den 30. november 2016 (dokument P8_OJ (2016) 11-30), for så vidt som det heri bestemmes, at der skal afholdes plenarmøder om det fælles udkast til almindeligt budget, som Forligsudvalget er blevet enige om; af dagsordenen for mødet torsdag den 1. december 2016 (dokument P8_OJ (2016)12-01), for så vidt som der heri er fastsat en afstemning ledsaget af stemmeforklaringer vedrørende det fælles udkast til almindeligt budget; af Europa-Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning af 1. december 2016 om det fælles udkast til almindeligt budget (dokument TS-0475/2016, P8_TA-PROV(2016)0475, foreløbige udgave), samt af den retsakt, hvorved Europa-Parlamentets formand i overensstemmelse med proceduren i artikel 314, stk. 9, TEUF fastslog, at det almindelige budget var endeligt vedtaget.